

[Aksel Larsen.]

værende, men jeg ved ikke hvor mange kommende generationer, for fordærvelse, er i hvert fald en akut fare for menneskeheden, og derfor måtte det første, man skulle tilstræbe, være at få standset disse kernevåbenforsøg.

Jeg behøver ikke her at gentage, hvad jeg nogle gange under folketingsdiskussioner har sagt herom, men vil kun erindre om det og sige, at jeg er meget glad for og tilfreds med, at man er nået til dette resultat, som jeg mener må være det vigtigste og det mest påtrængende at nå.

Traktaten kommer sent — dog forhåbentlig ikke for sent — og den kommer efter mange års forhandlinger, hvor det er gået frem og tilbage, hvor man har diskuteret, hvorvidt der skulle være kontrol, eller hvorvidt der ikke måtte være kontrol, om det overhovedet var nok med en sådan traktat som noget foreløbigt, eller om man burde kombinere den med et absolut forbud mod eksistensen og fremstillingen af kernevåben, hvorvidt den burde kombineres med gennemførelse af total international afrustning o. lign. Men det er efter mit skøn glædeligt, at man ved at gøre indrømmelser fra begge sider har ladet disse langt mere komplicerede spørgsmål vente og har koncentreret sig om det første, det mest nødvendige, det, der hastede mest, nemlig at få standset kernevåbenforsøgene.

Jeg vil tro, at såvel nu afdøde præsident Kennedy som ministerpræsident Khrustjev ikke alene har det største ansvar for det, der er sket, men også har haft den største indflydelse på den glædelige udvikling, der er sket, og — hvis jeg må udtrykke det sådan — har hovedæren for, at det overhovedet er kommet til denne traktat, og jeg vil håbe på og regne med, at den ikke alene vil blive overholdt, men også vil danne indledningen til en videregående afspænding internationalt, herunder international nedrustning, skabelse af flere og mere betydelige atomvåbenfri zoner og vel også forsøg på at nå til enighed om overhovedet at afskaffe kernevåbnene.

Ja, nu hørte jeg meget vel det konservative folkepartis ordfører, det ærede medlem hr. Erik Kragh, give udtryk for, at noget sådant efter hans opfattelse ikke er muligt. Jeg vil dertil sige, at jeg ikke under behand-

lingen af denne sag føler nogen trang til at diskutere de mangfoldige spørgsmål og de mærkværdige synspunkter, det ærede medlem hr. Erik Kragh fremførte. Det konservative folkeparti må naturligvis selv om, hvem man vælger til ordfører i en sådan sag. Men den tale, vi har hørt, kan i hvert fald ikke på mig gøre nogen anden virkning end få mig til at tænke på Clemenceaus kloge ord om, at krig er et alt for alvorligt spørgsmål til, at man kan lade generaler bestemme over det.

Jeg beklager meget, at to af de magter, man regner for stormagter, Kina og Frankrig, ikke har villet tiltræde denne traktat. Jeg ved meget vel, at der sikkert vil gå meget lang tid, førend nogen af de to magter er i stand til at fremstille brugbare kernevåben, og formodentlig vil de under arbejdet herpå kun være i stand til i en overskuelig fremtid at foretage få og beskedne prøvesprængninger; men det er alligevel betænkeligt, at sådanne to magters regeringer erklærer, at de ikke vil tiltræde denne traktat, og med de forskellige argumenter modsætter sig den og forklarer, at det ikke er en gavnlig, men en skadelig traktat.

Nu er det sådan set noget lettere at bedømme den franske regerings argumenter, selv om vi ikke kan godkende dem. Hvad Kinas regerings argumenter angår, forekommer de mig nærmest at være udtryk for, at man har en strid med Sovjetunionen og Sovjetunionens regering, og at man nærer mistillid til Sovjetunionens regering. I hvert fald er der dog det lyspunkt, at det ikke ser ud til, at dette uhyre rige med den talstærke befolkning foreløbig vil være i stand til at fremstille kernevåben. Så får man jo håbe på, at dels udviklingen i Frankrig og Kina, dels den internationale udvikling kan virke på magthaverne i de to lande, således at de opgiver deres nuværende politik og tilslutter sig den politik, der er udtrykt gennem Moskvaaftalen.

Jeg anser det for meget væsentligt, at Moskvaaftalen i hvert fald stort set gør en ende på prøvesprængningerne med kernevåben; men jeg anser det yderligere for væsentligt, at den åbner for en videreførelse af den internationale afspænding, vi nu i et års tid har kunnet mærke resultater af. Jeg mener, at Danmark, naturligvis med hensyntagen til landets størrelse,